

Був собі один такий Будиночок, який міг ходити. А ходив тому, що мав ніжки. Ніхто з будинків ніжок ніколи не мав, а в цього були.

Он він і вирушив якось у мандрівку, а коли спинявся десь на ніч, то дверей не зачиняв, і завше хтось міг у ньому переночувати — то їжак, то заєць, то лисиця, а одного разу навіть зірка за-летіла і переспала на стелі.

Але кожного ранку він знову виrushав у дорогу, й ті, хто ночував у ньому, змушені були покинути його. При цьому всі вони нахвалитися не могли, як їм гарно спалося, і дуже просили Будиночок ще бодай кілька днів постояти на одному місці.

— Ні, — хитав димарем Будиночок, — в мене ноги якраз для того і є, аби я мандрував. Якби я ніг не мав — інша справа, а так...

І він чалапав світ за очі.

Але якось у темному лісі біля руїн старого замку підстерегли Будиночок привиди. Вони залізли в нього, розширнулися по кутках і вирішили, що кращої домівки годі їм шукати. Адже в руїнах так незатишно мешкати — дрижаки беруть від холоду, сирість пробирає до кісток, а ще кляті сови пугують щосили, і миші шкrebуться. От узяли ці привиди й написали на дверях вуглем: «Увага! В будинку люті привиди!»

УВАГА! В БУДИНКУ
ЛЮТІ ПРИВІДИ

Відтоді уже в Будиночку ночувати ніхто не наважувався. Кому хочеться з привидами спілку мати? Хіба мишам, але привиди їх самі терпти не могли і гнали мітлами геть.

Будиночок засумував. Знайомий вітерець, зустрівшись із ним, гукнув:

— А що, домандрувався? От стояв би собі в місті, то й користь із тебе була б, а так на що ти перетворився? Не будинок, а пугало!

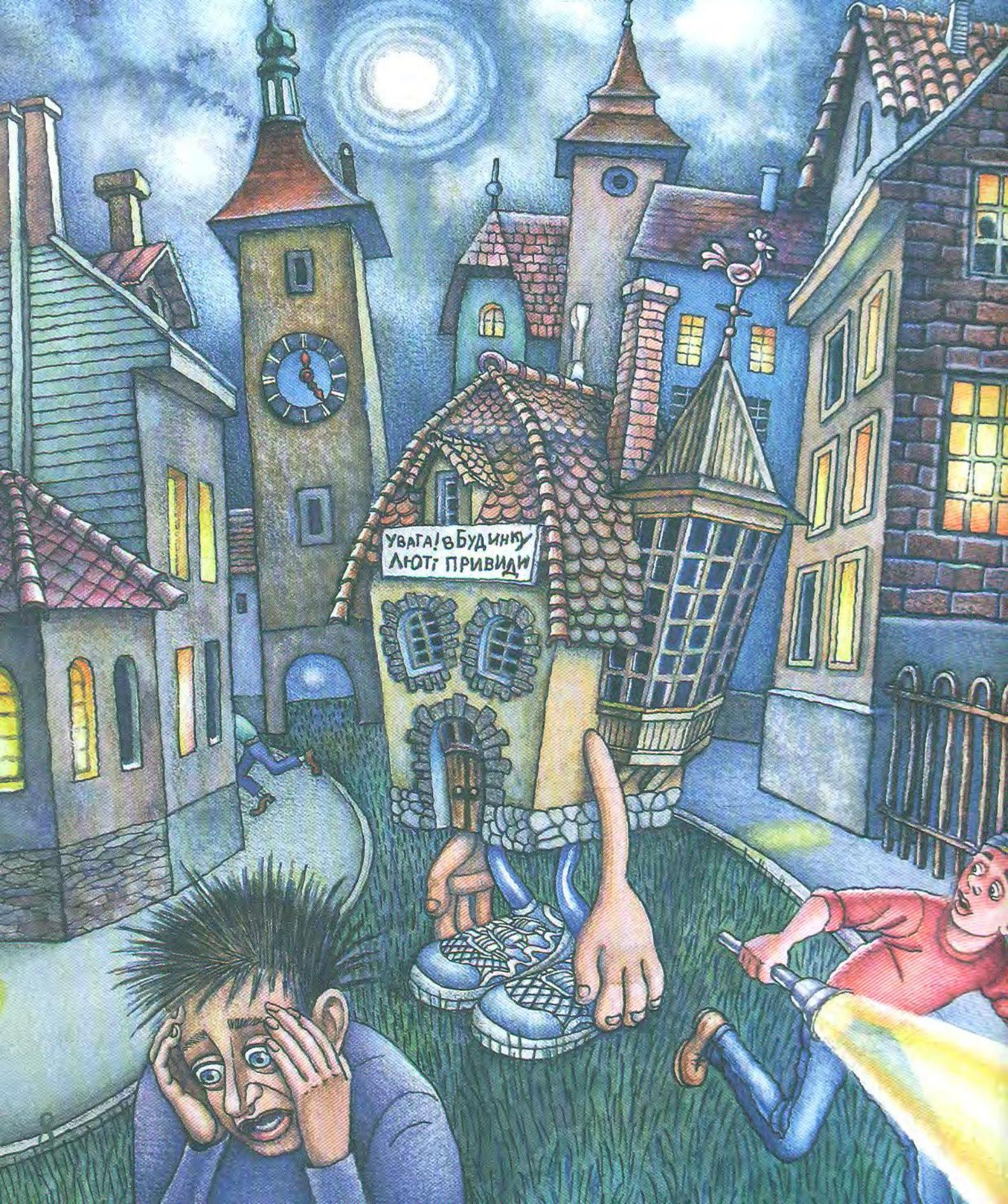
— Пугало! Пугало! Пугало! — підхопили сім'ячка кульбаби і рознесли це прізвисько по всіх усюдах.

Тепер, де б наш Будиночок не з'являвся, всюди чути було:

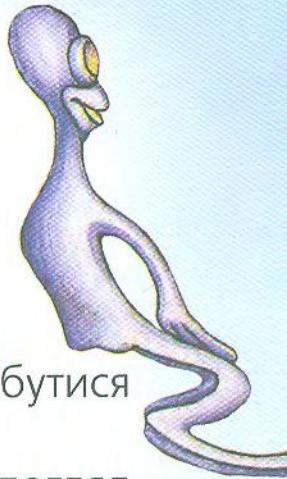
— О, дивіться! Пугало йде! Пугало!

А привидів це тільки тішило. Удень вони спали, а вночі товклися, аж усе ходором ходило: то в карти грали, то в хованки, то в лапанки. Бідний Будиночок уже геть ослаб — стільки ночей і вікна не склепив. Уже навіть понапихав у ринви сіна, щоб не так гармидер докучав, але це не помогало, бо якраз для привидів за найбільшу насолоду правило у ринви трубити.

УВАГА! В БУДИНКУ
АЛОТ; ПРИВІДИ

«Що ж мені робити? — бідкався Будиночок. — Як же позбутися цих страховиськ?»

З розпачу вже надумав топитися. Але по дорозі на річку погляд його упав на вказівний знак, на якому писалося «Львів — 5 км».

— Ледве-на-ледве? Ет, де моє не пропадало, піду ще туди. Може, якраз порятунок знайду, — сказав собі Будиночок і подався до Львова.

Вечір його застав уже на околиці міста, і Будиночок вирішив саме тут у якісь тихесенькій вуличці переночувати. Та тільки спночіло, як прокинулися привиди і давай вар'ювати. Такого галасу наростили, що вся вулиця враз ожила. У вікнах засвітилося, люди

